

RÁD KRKAVCA

„Očarujúce a dôvtipné.“

TASHA SURI

„Knižný labyrint s hlbokou
ľudskosťou. Som úplne unesená.“

ALIX E. HARROW

ANTONIA
HODGSON

TATRAN

RÁD KRKAVCA

RÁD KRKAVCA

PRVÁ KNIHA
Z TRILÓGIE VEČNÁ CESTA

∞

ANTONIA
HODGSON

TATRAN

Z anglického originálu Antonia Hodgson: The Raven Scholar,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Hodderscape, An imprint of Hodder & Stoughton,
An Hachette UK company,
Veľká Británia 2025,
preložila Erika Ratičáková.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5671. publikácia.

Vydanie I.

Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Jana Piroščáková

Jazykové redaktorky Ivana Fábryová, Katarína Vilhanová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

Preklad tohto diela vznikol s finančnou podporou Literárneho fondu.

All rights reserved.

Copyright © Antonia Hodgson 2025

Map illustrations © Devi Hargreaves

Translation © Erika Ratičáková 2026

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1925-9

Bratia a sestry, slyšte ma,
Osmička sa vráti v krvi a ohni.
Okúsite ich vo vode,
začujete ich vo vetre,
uzriete ich v hromoch a bleskoch.
Navštívia vás v snoch.
Budú sa vám prihovárať.
Nepúšťajte ich dnu, nepúšťajte ich dnu!
Prichádzajú.

Žalospev medvedieho bojovníka,
neznámy autor

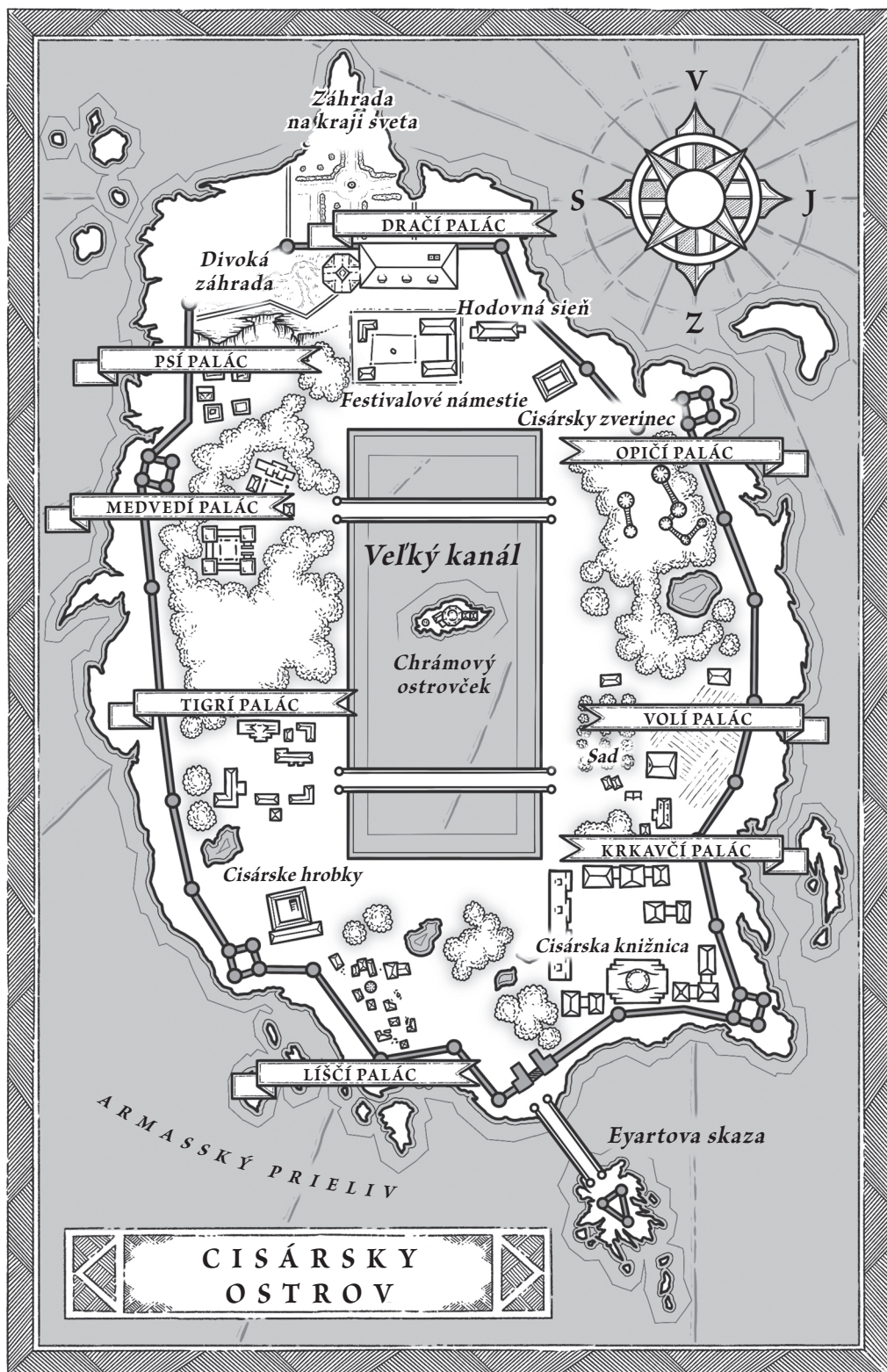
... a nebesia ronili jed na spustošenú zem...

Nápis na hrobke v Dolrune,
prekl. Neema Kraa

MAPA
ORRUNU
A OKOLIA

PRVÁ ČASŤ

Pozvánka

1.

KAPITOLA

KEDYSI SEM PRINÁŠALI obety, aby uchlácholili Osmičku. Síce uplynuli tisícky rokov, ale skala nezabudla. Na kopci stál skromný chrám s výhľadom na celý ostrov. Zošliapané kamenné schody viedli k obyčajnej kamennej tabuli. Dnes sa tu vyníma palác so zlatými sieňami a s podlahami z bieleho mramoru. Na stenách visia lesklé hodvábne gobelíny, rozpovedajúce spleť príbehov o láske a vojne či o smrti tyranov. Vzduchom sa nesie prenikavá a omamná vôňa kadidla.

Tu zomrel otec.

Yana Valitová kráčala po boku svojho dvojčťa Ruka a snažila sa ostať pokojná. Cisár predsa nemal dôvod ublížiť jej, veď neurobila nič zlé.

Teda aspoň nič, o čom by vedel.

Yasila šla tesne za nimi. Jej kroky tlmili jemné starožitné koberce, ktoré pokrývali cestu. Yana sa ani nemusela otáčať a presne si dokázala predstaviť matkin vyrovnaný a dôstojný výraz. Yasila sa maskovala svojou povestnou krásou. Roky strát a nešťastia jej svetlohnedú pleť vôbec nepoznačili. Stačilo trošku ceruzky na oči a kvapka parfumu. Držala sa len tri kroky pozadu, a predsa sa zdala vzdialená ako mesiac.

Vedela už dnes ráno, že ich sem cisár povolá? Pýtať sa nemalo žiadny zmysel. Yasila vyrastala v zajatí na dračom ostrove Helia, kde sa tajomstvá hromadili ako vzácne drahokamy. Veľmi skoro sa naučila držať jazyk za zubami a zamknúť si srdce na kľúč.

Pokračovali ďalšou tichou chodbou, ktorá viedla hlboko do vnútornej svätyne. Osamelý strážca s dlaňou na rukoväti meča sledoval, ako

sa k nemu blížila. Mal na sebe uniformu cisárskej stráže pozostávajúcu z čiernych nohavíc a červenej tuniky s piatimi čiernymi stopami po pazúroch, teda s medvedím emblémom, ktorý sa nosil na počesť cisára. Yane sa však ten muž podobal skôr na psieho bojovníka. Hmotnosť totiž mierne presúval na špičky, aby mohol kedykoľvek pohotovo zareagovať. Yasila naučila deti všímať si takéto veci. Strážca z nich nespúšťal prenikavý pohľad, keď prechádzali okolo. Yana si vtedy na jeho prostredníku všimla štvorcový strieborný prsteň, ktorý predstavoval psí emblém. Rýchlo potlačila úsmev, keď v duchu začula matkinu výčitku: *Toto nie je hra, Yanara. Drží nás to pri živote.*

Nasledovala ďalšia odbočka a ďalšia chodba presýtená vôňou kadidla, takmer rovnaká ako predošlá. Nenachádzali sa tu nijaké okná, podľa ktorých by sa Yana mohla orientovať. Vedela, že ide o trik svätyne. Aj skúsení dvorania prichádzali do trónnej siene s nepríjemným pocitom, že síce dorazili do cieľa, ale zároveň sa stratili.

Yana si pripomínala, že za týmito múrmi sa rozprestiera celý svet. Tam vonku za cisárskym ostrovom a jeho menšími palácmi sa dvorania prechádzali po záhradách či lesných chodníkoch a v ohlušujúcom sprievode šumivých fontán preberali alebo vyvolávali nové škandály. Sluhovia sa zas potili v pracovniach, pálili si prsty v kuchyniach a za služobnými búdami sa pri spoločnej cigarete zhovárali o odchode.

Yana pocítila na hrudi známu ťažobu. Túžila vybehnúť do jasných lúčov ranného slnka a zmiznúť. Chcela sa prešmyknúť okolo strážcov, vrátiť sa loďou na pevninu a stratiť sa v rušných uliciach centra Armasu. Z hlavného mesta by si zohnala odvoz a vydala by sa na sever do Jazvomesta alebo nejakého iného zapadákov na hraniciach, kde by začala nový život s novým menom...

Mohla o tom však len snívať. Dcéra Veľkého zradcu Andrena Valita nedokázala nikam uniknúť ani zmiznúť v dave. Yanu a jej rodinu posledných osem rokov, teda polovicu jej života, nepretržite sledovali. Zatiaľ čo susedia v ich štvrti sa sťažovali na hromady odpadkov, rastúce ceny potravín alebo pouličnú kriminalitu, Valitovci mlčali. Nesmeli si dovoliť luxus v podobe vlastného názoru. Stále si museli pamätať, že ich možno niekto počúva a s radosťou ich nahlási Psom. Ich život sa podobal chôdzi po lane, pod ktorým krúžili žraloky.

Ruko si nervózne hrýzol peru. Yana mu chcela povedať, aby sa ne-
bál, že všetko dobre dopadne. V hrdle však mala hrču, keď sa pokúsila
prehovoriť. Bratovi nedokázala klamať.

Palácovi Psi dorazili uprostred noci. Na schody dopadali ťažké kroky
čižiem a vzápätí sa ozval buchot na dvere. Yana sa okamžite prebrala,
odhodila prikrývku a prevesila si nohy cez okraj poschodovej poste-
le. Postupom času si natrénovala rýchly prechod z hlbokého spánku
do stavu maximálnej pohotovosti. Jej rodina síce žila pod písomnou
ochranou cisára, ale tá platila len do určitej miery. Mnoho ľudí stále
verilo, že s Valitovcami sa po vzbure zaobchádzalo príliš milosrdne.
Kúsok papiera vrahovu čepel nezastaví.

„Otvorte, prosím!“ zaznel hlas spoza dverí.

Yana zliezla na zem, načiahla sa k spodnej posteli a udrela Ruka
do ramena. Ten však iba zastonal a zakutral sa pod deku. „Ruko,“
zasyčala podráždene. Brata mala naozaj rada, ale pre Osmičku živú.
„Hýb sa.“

Jej mama stála v obývačke pred zrkadlom a zopínala si dlhé čierne
vlasý. „Otvor dvere našim hosťom, Yanara.“

Valitovci bývali v stiesnenom trojizbovom byte nad krajčírskou
dielňou. Návštevníci museli najprv prekonať rozpadajúce sa drevené
schodisko, chabo pripevnené k vonkajšej stene. Krajčír im ponúkol,
že ho vymení, ale Yasila odmietla. Chcela, aby na ceste k jej dverám
cíhali nástrahy. Mladý psi seržant zvážil možné riziko a hore vyšiel
sám. Jeho zívajúci oddiel s obuškami na opaskoch čakal dole v zama-
tovej tme.

Predstavil sa neutrálnym tónom, aby nič neprezradil. „Madam
Valitová? Som seržant Shal Worthy. Jeho veličenstvo si vyžiadalo
vašu prítomnosť na ostrove. Nie, vašu najmladšiu nepovolalo, iba vás
a dvojčatá. Oстане tu jedna dôstojníčka, ktorá dohliadne na...“ Pokú-
šal sa spomenúť si na meno. *Do Osmičky*, ako sa volá tá malá?

„Nisthalu,“ doplnil Ruko, za čo naňho matka škaredo zazrela.

Seržant Rukovi prikývol. „Nisthalu. Ďakujem, pane.“

Pane – ten titul znel Yane čudne, hoci zodpovedal formálnemu hľadisku. S bratom včera dovŕšili šesťnásť rokov. Ruko sa podľa zákona považoval za muža.

Koľko má ten seržant asi rokov? Zamýšľala sa Yana, kým ho pozorovala vo svetle sviečok. Zdal sa jej len o čosi starší než oni. Pripomínal hrdinu z tanečnej tragédie. Jeho zasnený výraz a atletickú postavu dopĺňali výrazné orieškovohnedé oči a jemná pleť s teplým hnedým odtieňom. Robil všetko preto, aby pôsobil drsnejšie a zapadol medzi skúsenejších kolegov. Husté fúzy mu splývali s bohatým strniskom a tmavohnedé kučery si ostrihal nakrátko. Ruky však patrili mladému mužovi a telo i brada sa javili stále dosť chlapčenské. Yana sa rozhodla, že má dvadsaťjeden. Rovno po príchode zo Psicvičiska sa stal seržantom oddielu, čo znamenalo, že ho pripravujú na vysokú cisársku pozíciu...

Došľaka.

Ona sledovala jeho a on zasa ju. Oči mu planuli vnútorným ohňom. Používal na ňu psohľad. Táto vzácna vrodená schopnosť mu umožňovala s neuveriteľnou presnosťou čítať ľuďom myšlienky aj pocity. Yane zovrelo srdce. Čo všetko videl? Čo mu prezradila?

Seržantove oči odrazu pohasli a vrátili sa do normálu. „Vlastne mám dvadsaťdva.“ Skrúšene si pošúchal sánku. „Možno by pomohla brada, čo myslíte?“

Yane sa páčilo, že svoj znepokojivý dar sa pokúsil odľahčiť žartom. Nič to však nemenilo na skutočnosti, že cisár – hoci mohol poslať kohokoľvek iného, aby ich priviedol na ostrov – si vybral práve muža, ktorý im videl až do duše. Teda ich matky sa to asi celkom netýkalo, keďže ju vychovali Draci.

Ostávalo rýchlo objať ospalú, mrzutú a nahnevanú Nisthalu, ktorá musela trčať doma – prečo ju vždy nechávajú doma, to predsa nie je fér –, a nastal čas vyraziť. Zatiaľ čo schádzali po schodoch za seržantom Worthym, Yana Rukovi do ucha pošepkala o psohlade, aby ho varovala. Prikývol. Všimol si to.

Mesto Armas pozostávalo z kedysi revolučného, no dnes už dobre známeho systému štvrtí. Yaninu štvrť – G4 SZ – tvorilo ako zvyčajne osem prepojených blokov so spoločným nádvorím uprostred. Tieto

verejné priestranstvá sa v príťažlivejších častiach hlavného mesta menili na hocičo, čo práve smotánka považovala za raj. (V roku 1531 sa všetci úplne zbláznilí do bujných voňavých záhrad.) Yanin blok sa vôbec nedal označiť za príťažlivý, ale aspoň sa oň dobre starali. Nachádzal sa v ňom spoločný zeleninový záhon, mohutné ovocné stromy či vydláždený osemuholník, kde sa modlili veriaci. Celé to vyzeralo trochu spustnuto, ale zato slušne. Obyvatelia Bloku 3 ihneď spísali na protest petíciu, keď sa dozvedeli, že sa sem sťahujú Valitovci. „Sme oddaní občania Orrunu,“ uvádzalo sa v nej. „Nechceme, aby títo ľudia poškvrnili náš domov.“ Niektorí časom názor zmenili, ale podaktorí sa obmäkčiť nenechali.

Príchod oddielu zobudil všetkých. Susedia sa zvedavo vykláňali z okien. Matku odvedli na výsluch už viackrát, ale zakaždým prišli iba po ňu. Toto ešte nevideli. Čo čaká Valitovcov teraz? Ďalší škandál?

„Čo sa deje?“ zavolať ktosi. „Kam ich beriete?“

„Ospravedlňujem sa za rozruch, občania,“ odvetil seržant Worthy. V psej reči to však znamenalo „nestarajte sa“. Nato poklepal po pleci jednu staršiu dôstojníčku. „Zostaňte tu a postrážte tú malú.“ Práve sa chystala odísť, keď ju potiahol nazad a potichu dodal: „Je vystrašená, ale snaží sa to zakryť. Majte s ňou trpezlivosť.“

Ľudia sa stále rozkrikovali a dožadovali sa odpovedí. „Čo spravili?“ „Zatkli ste ich?“ „Už roky hovoríme, že sa im nedá veriť...“

„Dobrá noc, občania.“ Seržantov tón sa náhle zmenil. Ľudia v ňom začuli varovanie a okamžite stíchli. Po napätej chvíľke ešte priateľsky doplnil: „Nech vás Osmička ochraňuje...“

„... a zostáva skrytá,“ zvolali ľudia s rôznou mierou presvedčenia.

Najbližšie doky sa nachádzali pár kilometrov na východ. Cesta k nim viedla z obytnej časti cez bloky so stolárskymi a s kováčskymi dielňami až k obrovským skladom, kde ľudia celú noc nakladali a vykladali tovar pri svetle lampášov. Zopár robotníkov seržantovi prikývlo. Jedna žena pustila náklad a pritísila si päť k hrudi v psom pozdrave. Nezдалo sa, že by preukazovali rešpekt len jeho hodnosti. Ruko štuchol do Yany a perami jej naznačil: *Worthy*. Volalo sa tak viacero ľudí, ale vzhľadom na seržantov psohľad a rýchle povýšenie...

„Som jeho synovec,“ priznal nakoniec.

Yane po chrbte prebehol mráz. Najvyšší veliteľ Gatt Worthy zahynul pred ôsmimi rokmi, keď sa jej otec pokúsil o prevrat. Andren sa po schodoch rozbehol k trónu a práve Gatt Worthy, ktorý zbadal hrozbu, sa postavil medzi cisára a Andrenov meč. Ten moment ovplyvnil celú vzburu. Gatt Worthy sa stal obeťou a Andren Valit zradcom.

„Mrzí ma to,“ ozval sa Ruko.

„To vidím,“ odvetil Worthy. Samozrejme, že to videl. *Tie oči.* Po krátkej pauze nakoniec dodal: „Ďakujem.“

V severovýchodných dokoch vládlo ticho a more jemne narážalo na prístavisko. Svet v tejto hodine pred úsvitom zahaľovala pochrúma šed', ktorá symbolizovala stratu a smútok. Pár rybárskych lodí sa akurát chystalo vyplávať. Ich posádky sa pohybovali v mĺkvej harmónii prameniacej z každodennej rutiny. Čajky na strechách ťažovali krky a prenikavo na seba volali ponad vodu: „Sme tu, sme tu! Začína sa ďalší deň!“

Seržant Worthy sa osamote vydal po prístavisku skontrolovať loď, zatiaľ čo oddiel nechal vykonať povinnú osobnú prehliadku. Zdalo sa, že sa jej chce vyhnúť. Yana sa nešikovne vyzliekala pod prísny pohľadom strážkyne. Pri prehliadke sa s nimi nemaznali. Žena surovo rozpletla Yanin krátky vrkoč a bezcitne jej prehmatala celé telo. „Čo si čakala?“ zasyčala, keď Yana protestovala. „Dcéra zradcu.“

Yana potlačila slzy a snažila sa bez hrebeňa upraviť čo najlepšie. Vlasy mala podobne ako jej mama i brat rovné a čierne s nenápadnými fialovými aj modrými odleskami, ktoré sa odrážali len v určitom svetle. Zdedili ich po svojej predkyni a poslednej cisárovnej Rádu Krkavca Yasthale Veľkej.

Ruko po jej ľavici žartoval s mužmi, ktorí ho prehľadávali. Takýmto spôsobom sa vyrovnával s prekliatym menom Valit, čo mu viselo na krku. Yana využívala rozum a Ruko zmysel pre humor.

A ich matka?

Tá stavila na dôstojnosť.

Psi sa postupne približovali, Yasila rozťahla ruky a mierne sklonila hlavu. Pripomínala bohyňu, ktorá služobníckam udeľuje výsadu sňať

z nej odev. Ozdobná spona do vlasov rozprúdila krátku debatu – dala by sa použiť ako zbraň? „Dala,“ rozhodla za nich Yasila a odovzdala im ju. „Nechajte si ju za tú námahu,“ šepla. Týmto darom ich pripravila o moc vziať si ju aj bez súhlasu majiteľky. Ženy sa úctivo uklonili a Yasila uprela zrak na dcéru. *Takto sa to robí, Yanara*. Yana si zas a znovu pomyslela, že aj keby sa dožila sto rokov, nikdy si nevycibíri prefíkanosť ani kráľovský vzdor tak ako mama.

Yasilu od vzbury predvolali na cisársky ostrov už neraz. Jej návštevy sa nedali nijako predvídať. Cisár Bersun si jej prítomnosť občas vyžiadala aj tri noci po sebe. Inokedy jej meno nespomenul celú sezónu, no tak či onak spútal Yasilu neviditeľnou reťazou. Jeho veličenstvo malo právo potiahnuť ju, kedykoľvek sa mu zachcelo.

Pri otázke, *prečo* ju povolával, sa naskytovala jedna zjavná, ale nechutná možnosť. Múdra a podmanivo krásna tridsaťpäťročná Yasila sa stretávala s cisárom osamote v jeho súkromných komnatách bez sluhov i bez stráže. Dvoranom sa nesmierne páčila predstava starého zošúvereného vojaka s tajomnou vdovou a potajomky sa na nej ohromne zabávali.

Yana na matku s cisárom nedokázala ani pomyslieť.

Strážca jej podal hnedé bavlnené nohavice a tuniku rovnakej farby s dlhými rukávmi. Psi by v prípade otázok tvrdili, že chránia cisára. Odev neobsahoval vrecká a tenký materiál by nezakryl žiadnu zbraň. Zároveň ich však úmyselne ponížovali – kedysi bohatí a mocní Valitovci sa na dvore ukážu v oblečení súcim na pole.

Yanu to vôbec netrápilo, pretože sa neznášala parádiť, ale ten odev na jej nízkej a štíhlej postave visel. Premýšľala, či jej omylom nedali Rukovo oblečenie. Pohľad na brata to však vyvrátil. Ten sviniar v poslednom čase vyzeral vo všetkom božsky.

Zapózoval, aby ich obe pobavil. Yana sa zasmiala a ich mama sa zamračila. Yasila nikdy nerozumela tajným odkazom a interným vtipom, ktoré si dvojčatá medzi sebou vymieňali. Yana sa smiala, lebo vedela, že brat pod maskou šaša skrýva obavy. Smiala sa, aby ho upokojila, rovnako ako on pózoval, aby ju rozptýlil. Navonok to fungovalo.

Lenže vnútri nimi lomcoval strach.

Prečo si ich cisár predvolal práve dnes? Čo od nich chce?

Uplynulo sedem a pol roka, odkedy posledný raz stáli pred veľkým medvedím bojovníkom. Bersun Briskný sa stal cisárom proti vlastnej vôli. Po korune netúžil a nosil ju len z povinnosti.

Po vzbure, nepokojoch, čistkách a verejných popravách sa Bersun vydal v slávnostnom sprievode na plavbu po Zátoke dračej tlamy až do mesta Samra – odvekého sídla dynastie Valitovcov. Význam toho okamihu nikomu neunikol. Celé štvrte povyliezali z domovov, aby privítali cisára. Zaplnili ulice, horúčkovo mávali a vášnivo jasali. Počasie bolo zlé, ba priam hrozné, ale na tom nezáležalo. Mesto, ktoré vychovalo Veľkého zradcu, v ten deň potvrdzovalo vernosť korune.

Bersun stál na popraskaných mramorových schodoch Zasadacej siene pod zlatým baldachýnom, ktorý ho chránil pred prudkým dažďom. Tento mohutný obor mal podlhovastú otlčenú tvár. Pri podobnom type muža sa človek modlil k Osmičke, aby bojoval s ním, nie proti nemu.

On sám však ten baldachýn nepotreboval. Medvedí bojovníci uprednostňovali otvorené priestranstvo, kde sa vystavovali živlom, ako ich to naučili. Takto si dokázali zachovať tvrdosť, silu aj pozornosť. Baldachýn skôr slúžil jeho slávnostným šatám, ktoré vskutku nenávidel: zlatému rúchu nahusto pretkanému osemholníkovými vzormi, ťažkému honosnému červenému plášťu zo zamatu lemovanému kožušinou a – to najhoršie – mäkkým vyšívaným saténovým topánkam, ktoré na jeho obrovských nohách pôsobili mimoriadne smiešne. Len čo ich prvýkrát uvidel, zreval – doslova zreval – ako ozajstný medveď. Muža, ktorý dvadsať rokov strážil Zjazvené zeme, porazili papuče.

Cisár svoje šaty neobluboval, ale povinnosť mu kázala nosiť ich a nepoškodiť. Napokon, úrad si vyžadoval dôstojnosť. A tak sa pod baldachýnom mračil, ako to už mal pri takýchto príležitostiach vo zvyku.

Ludia natlačení na Námestí bieleho tigra zmokli do nitky a vlasy sa im prilepili k hlavám. V tom mizernom a neblahom počasí ich utešoval jedine fakt, že cisár Bersun neznášal príhovory viac než prepychové rúcha. Určite to nepotrvá dlho.

Cisár zdvihol ruky a všetkým ukázal dokaličenú pravicu. Zúfalý a krvavý súboj s Andrenom Valitom ho pripravil o tri prsty. Takmer prišiel aj o život. Odvtedy sa na verejnosti prvýkrát objavil až teraz. Gigantická postava ani objemné rúcho však nedokázali zamaskovať pravdu: medvedí bojovník ochabol na tele i na duchu.

„Prelialo sa už dosť krvi,“ vyhlásil, kričiac cez dážď. Mal chrapľavý hlas a používal krátke samohlásky i tvrdé spoluhlásky typické pre ďaleký severozápad. „Moje telo je zlomené, ale zotaví sa. Ríša je zlomená, ale zotaví sa. Spoločne sa uzdravíme. Spoločne naberieme silu. Toto vám prisahám na Osmičku.“

Správa sa šírila spredu dozadu a námestím sa rozliehali ovácie. Andren by v prípade úspešnej vzbury vrátil milovanému mestu zašlú slávu. Starobylé hlavné mesto by sa opäť stalo sídlom moci. Rástli však obavy, že cisár sa prišiel pomstiť a Samru zničiť. Nemusel by sa ani veľmi namáhať. Kedysi neporaziteľné Mramorové mesto upadalo už pätnásť storočí. Ľudia ho dnes sčasti posmešne a sčasti skleslo nazývali Mramorové trosky.

Bersun čakal, kým sa dav utíši. Potom naznačil Psom, aby k nemu priviedli Yanu aj Ruka. Mali vtedy osem rokov. Pevne sa držali za ruky a dodávali si odvalu. Yana sa postavila pod zlatý baldachýn a v očiach Starého Medveďa zbadala slzy súcitu. Povzbudivo na nich zamával a ona ho za to nenávidela. Ako sa opovažuje byť taký privetivý? Ten muž jej predsa zabil otca.

Dvojčatám prikázali, aby cisára pozdravili medvedím gestom. Súčasne teda k pravému spánku rezko zdvihli pravú dlaň otočenú od seba.

Bersuna to zjavne dojalo. Chytil Yanu okolo pliec a pritiahol si ju k sebe. To isté urobil aj s Rukom po svojej ľavici. Veľký medvedí cisár ich držal vo veľkom medveďom objatí. Yane prišlo nevoľno.

Otočil ich tvárou k davu. „Kedysi ste tu už stáli,“ riekol potichu. „Poznáte tých ľudí.“

Mal pravdu. Ich otec pôsobil v Samre ako guvernér, takže na schodoch pred Zasadacou sieňou pravidelne niečo vyhlasoval. Ľuďom sa páčilo vidieť po jeho boku dvojčatá, ale aj Yasilu v splývavých hodvábnych šatách s dlhými čiernymi vlasmi ozdobenými zlatou sieťkou.

„Čo vidíte?“ opýtal sa ich cisár.

Yana hľadela na zástup, ktorý stále divoko jasal a tleskal. „Strach,“ odvetila. Ruko v rovnakom okamihu vyslovil: „Úľavu.“

„Strach a úľavu,“ zopakoval cisár sám pre seba. „Áno, presne tak. Výborne.“ Oboch ešte posledný raz stisol a vzápätí ich pustil.

O niekoľko týždňov neskôr vydal nástupca Gatta Worthyho, najvyšší veliteľ Hol Vabras, edikt, v ktorom sa uvádzalo, že Yasila Valitová sa uznáva vinnou z „nepriamej podpory“ vzbury. Inými slovami – jej manžel na ňu použil jej peniaze. Za tento zločin ju zbavili všetkých titulov aj majetkov a odsúdili ju na šesť mesiacov väzenia. Prepustili ju však hneď v ten istý deň, pretože v cisárskom žalári sa trápila už takmer osem mesiacov. Odchádzala odtiaľ s dcérou v náručí. Nisthala Valitová sa narodila v temnote, aby uzrela svetlo. Edikt pokračoval:

Občianka Yasila Valitová a jej deti môžu slobodne žiť v armasských štvrtiach za nasledujúcich podmienok:

Pod hrozbou smrti: nesmú opustiť hlavné mesto.

Pod hrozbou smrti: nesmú sa stýkať s prívržencami zradcu Andrena Valita ani sa usilovať o nápravu jeho povesti.

Okrem toho: Valitovci sa musia podrobiť akýmkoľvek prehliadkam seba aj svojho majetku, ktoré služobník Jeho Veličenstva, najvyšší veliteľ Hol Vabras, uzná za potrebné.

Jeho Veličenstvo za týchto podmienok rozhoduje, že deti Valitovcov smú dospieť bez akejkoľvek ujmy.

Nech Osmička ochraňuje Jeho Veličenstvo a zostáva skrytá.

Podpísaný

najvyšší veliteľ Hol Vabras

Štvrtého dňa mesiaca Am, 1523

POZVÁNKA

∞ ∞ ∞

Bersun sľub dodržal. Priatelia, na svete neexistuje nič silnejšie ako slovo medvedieho bojovníka. Dvojčatá však včera dovърšili šestnásť rokov. Už nie sú deťmi, takže edikt ich viac neochráni.

„Yana,“ hlesol Ruko, keď nastupovali na loď smerujúcu na cisársky ostrov. „Cisár nám celé roky preukazoval milosť. Teraz nás určite nezničí.“

Jej brata neopúšťal optimizmus.

2.

KAPITOLA

CESTA TRVALA VYŠE HODINY. Plavili sa na východ, kde sa postupne dvíhalo slnko. Spolu so služobníctvom sa viezli na dera-
vom vraku, ktorý na vlnách vírzał a otriasal sa. Návštevníci sa pri
príchode do hlavného mesta vždy ponáhľali vychutnať si povestný vý-
hľad. More sa tiahlo až k obzoru a v diaľke sa vábivo jagal cisársky
ostrov. Čakala ich posledná zastávka pred koncom sveta.

Všetkých občanov Armasu spájalo s ostrovom akési puto. Ich mesto
vzniklo s jediným cieľom, a to slúžiť dvoru. Yanine pocity si však tro-
chu odporovali. Jej otec na ostrove síce zomrel, ale ona aj Ruko sa tam
narodili. Yasila priviedla dvojčatá na svet v cisárskom paláci uprostred
festivalových skúšok. Ľudia to najprv považovali za *dobré znamenie*,
no neskôr za *prekliatie*. Yana sa do rodiska vracala po prvý raz. Mie-
šalo sa v nej vzrušenie so strachom, kým sa k nemu pomaly blížila loď.

Ostrov nedostal nijaké meno a ani ho nikdy nedostane. Yanina
predkyňa, cisárovná Yasthala, sem presťahovala dvor po Vojne kr-
kavčieho sna. Začala sa nová éra s novým hlavným mestom aj novým
kalendárom. Na jeseň roku II n. k. sa Yasthalini ministri zhromaždili
pred bielym mramorovým trónom, na ktorom sedela pod obrovským
osemuholníkovým oknom. Na kolenách ju prosili, aby mohli ostrov
pomenovať na jej počesť – *a na jej pamiatku*, mysleli si, ale nevyslovili
to. Každý totiž videl, že cisárovná chradne.

Yasthala, odetá v indigovom rúchu, sklonila hlavu s ametystovou
korunou. V záhrade za oknom z konárov opadávali oranžovohnedé
listy, ktoré poletovali na sivej oblohe. „Aké zvrátené skutky sa rodia

z lásky,“ hlesla unavene. „Tento ostrov nie je môj. Zradila by som všetko, za čo som bojovala, keby som ho označila nálepkou so svojím menom. Tento ostrov nepatrí nikomu a zároveň patrí všetkým. Nedávajte mu meno.“

Yana sa so zaťatými zubami pridŕžiavala drevenej lavičky. Loď sa hojdala zo strany na stranu a spolu s ňou aj jej žalúdok. Jej sused – plešatý černochovej – fajčil ušúľanú cigaretu a pozoroval ju kútikom oka. Mal na sebe montérky s krátkymi rukávami a zodraté kožené čizmy. Vyzeral pevne a nezlomne ako robotník v najlepších rokoch. Trochu páchol po rybách, čo vôbec nepomáhalo. „Dýchajte zhlboka,“ nabádal ju. „Sledujte obzor.“

Yana prikývla a vzápätí sa vyvracala cez bok lode.

Muž zahasil cigaretu. „Zázvorové pastilky!“ zakričal na ostatných pasažierov. Pôsobilo to tak, že sa navzájom poznajú. Pravdepodobne každý deň cestovali tou istou loďou. „Má niekto?“

Ktosi našiel plechovku a posunul ju cez loď Yaninmu susedovi. Zdalo sa, že ho majú všetci radi, hoci inak než Ruka alebo kedysi jej ota, ktorým ľudia nedokázali odolať. Človek sa v jeho spoločnosti skrátka cítil príjemne.

Podal plechovku Yane. Zatiaľ čo cmúľala pastilku, hovoril jej o štvrtom paláci, kde pracoval. Takže patrila k Volom. Povedal, že ak sa mu pošťastí, pri raňajkách dokončí zasrané papierovačky, potom pôjde do sádov a „pozrie sa, ako to tam vyzerá“ – dodal nejasne. Vysvetľoval, že ostrov navrhli tak, aby sa pri obliehaní zvládli postarať sami o seba. Farma pri Voľom paláci by v prípade potreby dokázala zasobovať dvor celé roky. Nedožvedela sa však nič nové. Všetci poznali cisársky ostrov a vedeli, ako funguje. On však pomaly a uvoľnene ďalej rozprával s prízvukom typickým pre Južné Srdcozeme. Yana sa o chvíľu cítila oveľa lepšie, čo sa vlastne aj pokúšal dosiahnuť.

Blížili sa k ostrovu. Yana zbadala čierno-biele rybáre a alky hniezdiace medzi strmými útesmi, pod ktorými obmývali skaly vlny. Nad útesmi sa týčili vysoké hradby so strážnymi vežami na rohoch. „Tie hradby sú staré tisícky rokov,“ poznamenal Vól. „Učia vás to v škole?“

Yana docmúľala zázvorovú pastilku a nato odpovedala: „Pirátsky nájazd, rok 517. Stavba trvala štyridsať rokov.“

„Vyznáte sa v histórii.“ Vól znel prekvapene. „Krkavica?“

Yana skrivila tvár. Teraz, keď mala šesťnásť, mohla slobodne zájsť do chrámu a pričleniť sa k hocikakému Strážcovi, ale rozhodne *nie* ku Krkavcovi, napriek svojmu pôvodu. Krkavci pracovali ako právnici, učenci, učitelia či správcovia. Písacie stoly, atrament ani knižnice ju vôbec nelákali.* „Priveľa zasraných papierovačiek,“ skonštatovala. Jej nový priateľ sa uškrnul, keď mu vrátila jeho vlastné slová.

Kradmo sa obzrela za Yasilou, ktorá s Rukom sedela v lodi o kúsok ďalej. „Mama sa na mňa hnevá.“

Vól nadvihol obočie. „Naozaj? Lebo ste vracali?“ Pri tej myšlienke sa zasmial.

„Lebo potrebujem pomoc.“

„Aha.“

Vedľa lode plával lesklý sivý tuleň, ktorý funel cez široké nozdry. Vól vytiahol z montérok veľkú tučnú rybu. Tuleň vyskočil na chvost, šikovne chytil rybu do papule a hodil sa naspäť do mora, pričom ošpliechal Yanu vodou. Tá sa zasmiala a utrela si tvár.

Vól sa smial s ňou. „Viete, je to o maličkostiach.“

„Život je krátky, treba si ho užívať.“

Sklonil hlavu a stále sa usmieval. Jeho oči však zväžneli. „Presne tak.“

„Yanara.“ Loďou sa rozliehal hlas jej matky. „Poď si sadnúť k bratovi.“

Pred ostrovom ich čakala ešte posledná zastávka – ostrá a zradná skala, na ktorej vrchole ležala nízka pevnosť z tmavosivých tehál. Valitovci sa tu podrobia kontrole predtým, než prejdú cez Zrkadlový most k starobylej Bráne Strážcov. Tento dramatický príchod na ostrov naznačoval, že cisár ich návšteve pripisuje mimoriadny význam. Možno im preukáže česť a možno ich potrestá. Zámerne v nich vzbudzovali neistotu.

Yana sledovala, ako sa loď znovu vydáva na cestu a odváža priateľského Vola. Náhle ju bodlo pri srdci. Vôbec nezachytila jeho meno.

Seržant Worthy ju zaviedol na malú drevenú plošinu s lanami po bokoch. Naraz sa na ňu zmestili len traja ľudia, takže po mamu a Ruka

* Tento neodpustiteľne zjednodušený opis nás uráža.

sa musí vrátiť neskôr. Otočil sa chrbtom a rozkrútil navijak. Kladka sa rozochvela a pomaly ich ťahala nahor. Tá škaredá kostrbatá skala sa podobala zhnitému zubu. Nazývali ju Eyartova skaza. Cisárovná Yasthala tam na konci vojny podpísala prímerie so Šiestimi rodmi. „Naše útrapy sa skončili,“ vyhlásil jej manžel s rukou položenou na jej pleci. „Konečne zavládne mier.“ Nikdy nehovorte nič podobné. Eyart do troch dní zomrel.

Yana sa pozrela dolu. Ruko s Yasilou stáli šesť metrov pod nimi a stále sa vzdalovali. Nepokojné more za nimi narážalo na skaly. Ruko zvrátil obočie. Z diaľky nedokázala rozoznať, či sa o ňu bojí alebo ho šťve, že ide až druhý. Yana sa narodila prvá. Otec si ich preto často doberal. „*Pre Osmičku*, Ruko!“ smial sa vždy, keď Yana brata v niečom porazila. „Zase ťa prevancovala.“ Rodinné žarty majú poriadnu moc.

Plošina s vrzgotom stúpala po skalnej stene a vyrušila rybáre, ktoré sa zdvihli a na protest krúžili vo vzduchu. Horúci letný vánok Yane rozfúkal vlasy do tváre. Odhrnula si ich a zbadala Zrkadlový most. Snažila sa nemyslieť na tých, ktorí ním kráčali pred ňou, ani na to, koľkí z nich skončili zle. Namiesto toho pozorovala chrbát seržanta Worthyho, ktorý ľahučko ovládal navijak. Musí vedieť, prečo ich predvolali. Musí vedieť, či im s bratom hrozí nebezpečenstvo.

„Môžete mi povedať aspoň niečo?“ zisťovala.

Neodpovedal jej.

Skúsila to ešte raz. „Tu hore sme iba my dvaja.“

Zahľadel sa na ňu žiarivými orieškovohnedými očami, ktoré lemovali husté čierne mihalnice. „Budem vás sledovať, keď pôjdete pred cisára. Moja rada?“ Vrátil sa k navijaku. „Neklamte.“

Zrkadlový most sa tiahol ponad more od pevnosti až k palácovému ostrovu. Tvorili ho obrovské železné diely spojené skrutkami a vďaka zlatej farbe pôsobil ako z rozprávky. Most pomenovali podľa zrkadlových dlaždíc, ktoré sa v rannom slnku oslnivo trblietali. Niektorí tvrdili, že ho v bezchybnom stave udržiava dračie kúzlo. Tím sluhov, ktorý sa oň staral, však o tom určite vedel svoje.

Yana spravila dva kroky a pošmykla sa. Na pol sekundy, kým jej prsty našli zábradlie, pocítila hrôzu z pádu. Na zemi uvidela svoj od-

raz uväznený v množstve zrkadlových kúskov – strach a úľava. Človek by z tejto výšky padal tak rýchlo, že more by sa pokojne dalo prirovnať ku skale. Práve v tom spočívala lekcia mosta. Dávajte si pozor na kroky. Dávajte si pozor na seba. Cisár čaká. Vyzula si požičané plstené papuče a ďalej kráčala bosá.

V polovici zastala, aby si prečítala bronzovú tabuľku pripevnenú na zábradlí. Shimmer Arbellová tu zhruba pred rokom skočila rovno do náručia smrti. Spravila to priamo pred cisárom. Najväčšia umelkyňa svojej doby odišla vo veku tridsaťdeväť rokov.

Na tabuľke sa uvádzalo: *Jej svetlo stále žiari.*

„Pokračujte,“ zvolal seržant Worthy zozadu.

Pred Yanou sa vynímala Brána Strážcov. Gigantické maľované drevené dvere sa výškou podobali hradbám. Yasthala nechala Bránu prepraviť zo starého dvora v Samre. Bola starobylá, dokonca aj na samrianske pomery, ale jej poslanstvo zostávalo rovnako aktuálne ako v deň, keď ju namaľovali. Neľútostné ikony Osmičky hľadeli smerom k pevnine. Oči im podľa starého štýlu lemovala biela farba a zo zubov i z pazúrov im stekala krv. Nevyobrazovala sa tu radostná a zhovievavá Osmička z Milosrdných návratov, ale Osmička, ktorá príde na konci sveta súdiť a ničiť.

Yana zostúpila z mosta ešte stále bosá. Na Bráne už zo zvyku hľadala podobizeň Opice. Strážcov usporiadali vedľa seba tradičným spôsobom. Na každej strane dverí sa nachádzal jeden:

LÍŠKA	KRKAVEC
TIGER	VÔL
MEDVEĎ	OPICA
PES	DRAK

Yana odjakživa cítila blízke puto s Opicou – so Strážkyňou umenia, festivalov a hier. Vlastne plánovala navštíviť chrám dnes ráno, aby sa pričlenila. Priateľská a ochotná šiesta Strážkyňa sa zvyčajne zobrazovala ako najprístupnejšia z Osmičky. Yana sa uprene dívala na zúrivý výjav na dverách a vtom si spomenula na niečo, čo ju naučil otec. „Opica vie byť hravá, ale stále je to divoké zviera. Dnes tancuje po tvojom boku. Zajtra ti môže skočiť na chrbát a zahryznúť sa ti do krku. Pričleň sa, ku komu chceš, keď príde čas. No vyberaj si s otvorenými očami. Každý Strážca má tienistú stránku.“

„Yana!“ ozval sa priškrtený hlas po jej pravici.

Prekvapene sa otočila. Jej priateľ z lode fučal a z tváre aj hlavy si utieral pot. Zjavne musel vyliezť po schodoch vytesaných do skalnej steny, ktoré stúpali takmer kolmo nahor. Na ostrov viedlo niekoľko ciest. Prečo, pre Osmičku, sa štveral práve tadiaľ?

Položil si ruky na kolená a stále lapal dych. „Dofrasa! Kedysi... som vedel... tie schody vybehnúť... po štyri naraz. A na konci ešte aj zaspievať pesničku. Strašne,“ uznal, „naozaj strašne, ale zaspieval by som ju.“

„Čo sa deje?“ opýtala sa Yana.

„Pastilky,“ zavzdychal a kývol na ňu, aby mu ich podala.

Yana posmutnela. „Zhabali ich Psi. Veľmi ma to mrzí. Nájdem spôsob, ako vám ich splatiť, ak...“

Vôl sa rozosmial a dostal záchvat kašľa.

„Aha, žartujete.“

Prikývol a kašľal ďalej.

Yana sa obzrela na most. Ruko sa blížil ku koncu a Yasila so seržantom Worthym kráčali tesne za ním.

Vôl si prehmatával vrecká na montérkach. Vylovil z nich brošňu v tvare volej hlavy. Lebku z bieleho jadeitu dopĺňali široké rohy s bronzovými hrotmi. Odrazu si ju pripol na hrud’.

Stráže pri Bráne sa okamžite postavili do pozoru a päťami si udreli po srdci v psom pozdrave.

Yana otvorila ústa dokorán. Nebola to brošňa, ale odznak najvyššej hodnosti. Musel to byť Fenn Fedala, cisárov najvyšší inžinier, ktorý sa staral o chod ríše.

Zašklábil sa a užíval si jej reakciu. „Pocta sa vzdáva funkcii, nie osobe,“ zhodnotil a naznačil Psom, aby uvoľnili postoj. „Vždy som to obdivoval. Nezáleží na tom, kto ste, ale čo robíte.“

Yana si plesla rukami po lícach. „Povracala som sa pred *Fennom Fedalom*.“

„A ja na to nikdy nezabudnem,“ vyhlásil Fenn vážne.

Seržant Worthy k nim takmer pristúpil, ale napokon si to rozmyslel. Fennova hodnosť sa s tou jeho nedala ani porovnať. Zavolať na Psov, aby otvorili Bránu.

Fenn chytil Yanu za plece. „Prišiel som vám zaželať šťastie. Nech vám Vól odstráni z cesty všetky prekážky.“

„A zostane skrytý,“ odvetila roztraseným hlasom. Dojalo ju požehnanie a úsilie, ktoré vynaložil. Zlomyselnosť zvládnuť dokázala, ale láskavosť ju zakaždým vyviedla z miery.

Brána Strážcov sa pootvorila. Yana ponad Fennovo plece zazrela široký kamenný chodník tiahnuci sa cez svahovité trávniky posiate mohutnými dubmi. Dvaja záhradníci so slamenými klobúkmi, ktoré im tienili čelá, zaneprázdnené strihali trávnu.

„Vyzerá to idylicky, však?“ nadhodil.

Jeho hlas znel pokojne, ale Yana v ňom začula varovanie. *Vyzerá to idylicky.*

Naozaj veľmi potichučky doplnil: „Takže... budem v sadoch, ako som povedal.“

Yana znovu počula aj to, čo nevyslovil. Príďte za mnou, ak ma budete potrebovať.

Uistil sa, že pochopila, čo tým myslel, stisol jej plece a prešiel cez bránu.

Seržant Worthy nemienil cisára zdržiavať. Viedol ich po zvlnenom priestranstve rýchlym a dlhým krokom. Yana, opäť v požičaných plstených papučiach, mala čo robiť, aby mu stačila. Jeden zo Psov ju štuchol obuškom do chrbta. „Prestaň!“ prikázal mu Worthy bez toho, aby sa otočil. Pôsobilo to divne – aké dobré periférne videnie musel mať? Yane to však dodalo nádej. Neublížia im teda? Sú hostia, nie väzni?

Dostali sa do polovice kamenného chodníka, keď si Yana navrchu trávnatého svahu všimla tri postavy. Podľa precízne ušitých tuník a šerp usúdila, že sú to dvorania. Chvíľu stáli s rukami prehodenými cez plece toho druhého a pozorovali nových návštevníkov. Na Yanino počudovanie sa však zrazu hodili na trávnu a spoločne sa hlava-nehlava rozkotúľali dolu svahom. Naberali čoraz väčšiu rýchlosť, až nakoniec skončili prepletení naspodku a rozosmiali sa.

„Líšky,“ ozrejmil Worthy napätým hlasom. Nadvihol bradu a ukázal ňou doľava. „Prvý palác je tamtým smerom.“

„Ale prečo sa...“

„Lebo sú to idioti,“ zamumlal Pes zozadu.

Líšky a Psi sa priatelili len zriedkavo.

Na vršku ďaleko na východe sa konečne vynoril ich cieľ – ôsmy palác, cisársky palác či Palác Prebúdzajúceho sa Draka. Vznešená stavba zo zlatistého vápenca zastrešená modrozelenou bridlicou sa vypínala na najvyššom bode ostrova, kde sa pred ňou všetko skláňalo. K severnému krídlu priliehala vnútorná svätyňa, teda osemuholníková budova z oslňujúceho bieleho mramoru. Trónna sieň sa ukrývala kdesi v jej útrobach ako drahokam v dračích pazúroch.

Pred palácom sa rozprestieral Veľký kanál – trblietavá vodná cesta široká asi štyristo metrov a dlhá štyri kilometre, plná pestrofarebných výletných lodí a plošín určených na hostiny. Uprostred kanála sa v dokonalej symetrii s Dračím palácom týčil bielo-zlatý Cisársky chrám, ktorý sa blyštal na osobitnom ostrovčeku. Tri biele mramorové mosty sa klenuli od brehu k brehu a cez ich okraje prevísali ruže krémovej i marhuľovej farby. Vríby ladne spúšťali listy k zrkadlovej hladine kanála a dotýkali sa vlastného odrazu.

„Krásne,“ kochal sa Ruko a nato pokrútil hlavou. Vyzeralo to omnoho viac než len krásne. Pripomínalo to sen – nádherný a nebezpečný sen.

Yana tento moment využila o čosi praktickejšie, aby chytila dych. Počas výstupu ju začalo pichať v boku. Zovrela si ho a od ostrej, bodavej bolesti zvrátila tvár.

Worthy si to ihneď všimol. Všimol si všetko. „Odtiaľto pôjdeme loďou,“ oznámil oddielu a rozpustil ho. Cez kanál viedla k cisárskemu palácu najpriamejšia a zároveň najrýchlejšia cesta, ak ste nechceli bežať.

Dorazili k brehu a Worthy zamával na lodníčku. „Zvládnete nás štyroch odviezť k ôsmemu palácu?“ zisťoval. Prebodla ho pohľadom. Samozrejme, že zvládne. Ako sa vôbec opovažuje. Vliezli na palubu a ona okamžite začala veslovať s napnutými bicepsmi. Vodu rozrážala plynulými a dokonale nacvičenými pohybmi.

Yana počas plavby zazrela sedem pridružených palácov ostrova, každý obklopený vlastným súkromným areálom: Krkavčí palác s čiernym obkladom zo smrekovca, Medvedí palác – pevnosť s hrubými kamennými múrmi a červenými zástavami dvíhajúcimi sa nad hustým borovicovým lesom – či Tigrí palác s bielymi mramorovými stĺpmi a obeliskmi, elegantnými presklenými pavilónmi a botanickými záhradami. „Samra,“ pošepkal jej Ruko do ucha a mal pravdu, pretože sa to naozaj podobalo na staré hlavné mesto z čias pred úpadkom.

Keby ste sa Yany opýtali: „Videla si to už niekedy?“, odpovedala by nie. Nehovorila by však úplnú pravdu. V deň, keď sa dvojčatá narodili, ich otec hrdo previezol po Veľkom kanáli. Ľudia na brehoch im volali na slávu a mávali, lebo si mysleli, že Andren určite vyhrá festival a stane sa ďalším cisárom. Mýlili sa.

Dvorania dnes nevolali na slávu, ale zízali na nich. Raňajkovali v tieni na verande, prechádzali sa ruka v ruke po klenutom moste alebo sa s priateľmi vyvalovali na brehu kanála. Zízali a šepkali si. Zízali a odvracali zrak. Mnohí mali okolo pásu uviazané farebné šerpy, ktoré označovali ich príslušnosť k jednotlivým Strážcom. Niektorí si omotali vlasy šatkami – žlté symbolizovali Opicu a zelené Tigra. Skupina Volov s hnedými šerpami smerujúca do chrámu, ktorá plávala okolo nich, odrazu rozpačito zmlkla. Yana skláňala hlavu, až kým dole na chrbte neucítila matkinu dlaň. Nesnažila sa ju však utešiť, ale pobádala ju, aby sa narovnala.

Napokon sa dostali na východný koniec kanála. Seržant Worthy dal lodníčke za námahu bronzovú dlaždičku navyše. Dorazili v dobrom čase. Zatiaľ čo prechádzali cez rozľahlé dláždené cvičisko, upozornil ich, aby sa držali pokope. Yana sa zase cítila ako väzenkyňa.

Pri dverách Worthy zamával predvolaním na dvoch Psov, ktorí prikývli a pustili ho dnu. Táto časť zabezpečovala chod paláca. Po chodbách a schodiskách pobehovali zamestnanci či sluhovia, načierno

POZVÁNKA

odetí krkavčí právnici zvierajúci spisy, volí inžinieri konzultujúci plány a vystresovaná ministerka hádajúca sa so svojim sprievodom. Cez množstvo dverí a kontrol sa dostali do vnútornej svätyne. Tlak davu a šum dvoranských záležitostí postupne utíchali, až kým nezostali sami štyria.

Zastavili sa pred vyrezávanými dubovými dverami. Cestu im zahatali dvaja strážcovia v červených tunikách s piatimi čiernymi stopami po pazúroch. Bez jediného slova otvorili dvere.

Odkryla sa pred nimi vnútorná svätyňa.

Sila toho hlbokého ticha sa nedala zmerať.

Zlaté siene sa trblietali. Zdobili ich gobelíny a hodvábne koberce. Na bielych mramorových podstavcoch dymilo kadidlo zabezpečujúce dlhý život a pačuli prinášajúce pokoj.

Tu zomrel náš otec.

Dvere do trónnej siene sa otvorili. Prišli na miesto. Yana siahla po Rukovej dlani a bok po boku vstúpili dovnútra.